

عنوان مقاله:

خانه های سنتی ایران مصداقی از معماری بیوفیلیک نمونه ی موردی اقلیم گرم و خشک

محل انتشار:

نهمین کنفرانس بین المللی توسعه پایدار و عمران شهری (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

مینا امینی دهقانی - دانشجوی کارشناسی ارشد، موسسه آموزش عالی دانش پژوهان، اصفهان، ایران

مقدی خدابخشیان - استادیار دانشگاه آزاد اسلامی واحد اصفهان (خوراسگان)، گروه معماری، اصفهان، ایران

خلاصه مقاله:

الگوی حکمفرما در طراحی و ساخت و سازهای مدرن (جدید) به گونه ای است که ساختمان تبدیل به یک مصرف کننده منابع و انرژی ناپایدار شده است. این نوع معماری، آلودگی هوا و آب را گسترش می دهد. شرایط ناسالم داخلی را به وجود می آورد، بیگانگی با طبیعت را می افزاید و باعث رشد بی مکان می شود. از این روی طراحی بیوفیلیک درواقع تلاشی است برای از بین بردن شکافی که بین معماری مدرن (امروزی) و نیاز انسانها به برقراری ارتباط با جهان طبیعی به وجود آمده است. این طراحی ساختمان را به قلمرو جدید با اضافه کردن احساسات انسانی و اتصال به طبیعت دربر می گیرد. بدین جهت توسعه ی معماری بیوفیلیک، برای طراحی و ساخت فضاهای معماری به شکلی که یادآور یا محتوی مولفه های طبیعی باشد ضرورت می یابد. از آنجایی که بیشترین رابطه ی انسان با فضای مصنوع در فضاهای مسکونی است در نتیجه ضرورت طراحی ساختمانهای مسکونی با این رویکرد بیش از هر محدوده دیگری در محیطهای شهری احساس می شود. لذا با توجه به مسئله مطرح شده در این پژوهش این سوال مطرح می شود که آیا خانه های سنتی ایرانی که با آن مردم هنوز در معرض شگفتی هستند، می تواند مصداقی از معماری بیوفیلیک باشد (از این روی روش مورد استفاده برحسب هدف، روش تحقیق کاربردی و شیوه ی مطالعه برحسب روش و ماهیت تحقیق، توصیفی- تحلیلی می باشد و گردآوری اطلاعات آن بر مبنای مطالعه منابع کتابخانه ای و تحلیل محتوایی آنها بوده است، نتایج حاصل از پژوهش مبین این موضوع است که؛ الگوهای طراحی بیوفیلیک در خانه های سنتی ایرانی به طور مستقیم توسط معماران باستانی، با استفاده از استراتژی های مختلف، ایجاد شده است که پس از سالها هنوز هم موجب آرامش، آسایش و حس تعلق در انسان ها می باشد.

کلمات کلیدی:

خانه ، خانه های سنتی ایرانی، معماری بیوفیلیک

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/973947>

